

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Ing. L. Č.**
bytem X

proti

žalované: **Vysoká škola ekonomická v Praze**
sídlem náměstí Winstona Churchilla 1938/4, Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí rektorky žalované ze dne 30. 10. 2019, č. j. VŠE/5942/9202/2019,

takto:

- I. Rozhodnutí rektorky žalované ze dne 30. 10. 2019, č. j. VŠE/5942/9202/2019 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí rektorky žalované (dále jen „rektorka“), kterým změnila rozhodnutí žalované ze dne 23. 2. 2016, č. j. 3824/SP-KV/F3/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobci podle § 58 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách) stanoven žalobci poplatek za překročení standardní doby studia zvětšené
Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

o jeden rok ve výši 21 000 Kč, tak, že se poplatek za delší dobu studia stanovený žalobci snižuje na částku 6 300 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V úvodu napadeného rozhodnutí rektorka žalované zrekapitulovala dosavadní průběh řízení před správními orgány i správními soudy. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci jakožto tehdejšímu studentovi žalované stanovena povinnost zaplatit poplatek za delší dobu studia podle § 58 zákona o vysokých školách. Na základě žádosti žalobce byl stanovený poplatek rozhodnutím rektorky ze dne 1. 8. 2016, č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 snížen na částku 6 300 Kč. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou podanou u zdejšího soudu. Na základě této žaloby Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 2. 2018, č. j. 11 A 154/2016 - 74 rozhodnutí rektorky č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 zrušil. Zrušující rozsudek zdejšího soudu byl následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 108/2018 - 36.
3. Dále rektorka konstatovala, že přistoupila k opětovnému vydání rozhodnutí ve věci, i když žalobce přestal být v mezidobí studentem žalované, a to z důvodu aby řízení bylo formálně zakončeno. Přestože je přesvědčena, že poplatek za delší dobu studia byl žalobci stanoven zákonně, zároveň považovala za správné zohlednit některé výjimečné okolnosti průběhu žalobcova studia v podobě nejasné komunikace mezi žalobcem a příslušnou fakultou, na níž studoval, jak již bylo reflektováno v soudem zrušeném rozhodnutí č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016. Ačkoliv se předchozí žalobcovo počínání může jevit tak, že poskytnutým dobrodiním v podobě snížení vyměřeného poplatku *de facto* pohrdnul, a rovněž prostředky, jež žalobce užil ve svém posledním podání v tomto řízení, které učinil dne 30. 9. 2019, považuje rektorka za zavrženíhodné, vycházela rektorka z přesvědčení, že velkorysost a smířlivost patří k atributům její funkce. Proto dobrodiní spočívající v nenárokovém snížení stanoveného poplatku přiznala žalobci znovu. V závěru napadeného rozhodnutí rektorka uvedla, že žalobcem již byl poplatek za delší dobu studia ve snížené výši zaplacen, nebylo nutné napadeným rozhodnutím splatnost poplatku stanovenou předchozími rozhodnutími měnit.

III. Žaloba

4. V úvodu podané žaloby žalobce také shrnul průběh a dosavadní výsledek řízení před správními orgány a správními soudy. Žalobci byl prvostupňovým rozhodnutím stanoven poplatek za delší dobu studia, a to za období šesti měsíců studia počínajících dnem 8. 2. 2016. Dne 27. 6. 2016 žalobce podal žádost o přezkoumání tohoto rozhodnutí. V žádosti navrhoval prominutí vyměřeného poplatku. Rozhodnutím č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 rektorka žádosti žalobce nevyhověla, nicméně rozhodla o snížení poplatku na částku 6 300 Kč a o odkladu splatnosti poplatku na 90 dnů od ukončení období, na které bylo žalobcovo studium přerušeno. Toto její rozhodnutí následně zrušil zdejší soud rozsudkem č. j. 11 A 154/2016 - 74, který Nejvyšší správní soud potvrdil rozsudkem č. j. 10 As 108/2018 - 36.
5. Dále žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí, které rektorka následně vydala, mu bylo doručeno dne 21. 6. 2020 do datové schránky a nikoliv dříve prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, jak uvedla žalovaná ve svém přípisu ze dne 11. 6. 2020. Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

adresovaném žalobci. Žalobce si při doručování napadeného rozhodnutí prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb toto rozhodnutí nepřevzal a napadené rozhodnutí mu nemohlo být doručeno fikcí, neboť z dodejky, kterou žalovaná zaslala žalobci do datové schránky dne 21. 6. 2020 společně s napadeným rozhodnutím, je patrné, že žalobce byl sice vyzván poskytovatelem poštovních služeb k vyzvednutí poštovní zásilky, avšak součástí této výzvy nebylo poučení o právních důsledcích spojených s nevyzvednutím zásilky, ačkoliv tomu tak podle § 23 odst. 5 správního řádu být mělo. Bez takového poučení přitom, jak opakovaně zdůrazňuje ve své judikatuře Nejvyšší správní soud, fikce doručení nemůže nastat.

6. Vůči napadenému rozhodnutí uplatnil žalobce následující námitky. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě rozhodnutí rektora ze dne 11. 2. 2015. Protože je rozhodnutí rektora specifikováno pouze datem jeho sepsání, není jednoznačně vymezeno a přezkum napadeného rozhodnutí podle takového rozhodnutí nelze provést, neboť je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Rektorka se také v napadeném rozhodnutí nevypořádala s důvody, které žalobce uvedl v bodech I až V žádosti o přezkoumání prvostupňového rozhodnutí.
7. Dále žalobce pro případ, že by žalovaná zpochybnila včasnost podání žalobcovy žádosti o přezkoumání prvostupňového rozhodnutí, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 As 81/2007 - 134, v němž Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že *„v případě, že námitky jako opravný prostředek proti uloženým opatřením byly podány až po uplynutí zákonem stanovené lhůty, měl k této okolnosti ve svém rozhodnutí přihlídnout již správní orgán. Pokud tak neučinil a napadené rozhodnutí i přesto věcně přezkoumal, nemůže nyní s odkazem na opožděnost opravných prostředků odmítat věcný přezkum městský soud“* a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 24. 8. 2012, č. j. 7 As 8/2012, v němž Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že *„nelze souhlasit se stěžovatelem, že městský soud měl posuzovat včasnost podaného rozkladu, neboť tato otázka nebyla předmětem řízení o žalobě, protože účastník řízení v tomto směru žádnou žalobní námitku neuplatnil.“* Dále žalobce v této souvislosti uvedl, že navíc žalovanou přímo v žádosti o přezkoumání prvostupňového rozhodnutí upozornil na domluvu s proděkanem pro pedagogiku, že žádost bude podána v posledním červnovém týdnu začínajícím 27. 6. 2016 a meritorní přezkum prvostupňového rozhodnutí byl tedy učiněn s jeho vědomím. Žalobci také pracovnice oddělení poplatků žalovaného poté, co ho dne 29. 6. 2016 v 9:46 hod. vyzvala k neprodlené úhradě poplatku za studium stanoveného prvostupňovým rozhodnutím, sdělila, ať na výzvu nebere zřetel, neboť obdržela žalobcovu žádost o jeho přezkoumání.
8. V závěru podané žaloby žalobce uvedl, že vzhledem k tomu, že prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí tvoří jeden celek a již první napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, navrhuje, aby soud zrušil obě rozhodnutí a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

IV. Dosavadní průběh řízení

9. Jelikož žalobce v podané žalobě tvrdil, že výzva k vyzvednutí poštovní zásilky, jejímž obsahem bylo napadené rozhodnutí, neobsahovala poučení o právních důsledcích spojených s nevyzvednutím zásilky a namítal, že mu napadené rozhodnutí nemohlo být z tohoto důvodu doručeno fikcí, soud výzvou ze dne 17. 8. 2020, č. j. 10 A 86/2020 - 17 žalovanou mimo jiné vyzval, aby soudu ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto přípisu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

zaslala kopii nevyplněné poštovní obálky stejného typu, jako byla obálka, v níž bylo žalobci doručováno napadené rozhodnutí.

10. Žalovaná na tuto výzvu reagovala podáním ze dne 19. 8. 2020, č. j. VŠE/4380/9202/2020, jehož přílohou byly soudem vyžádaná kopie příslušné obálky a kopie doručenký od obálky, v níž bylo žalobci doručováno provozovatelem poštovních služeb napadené rozhodnutí.
11. Přípisy ze dne 7. 9. 2020, č. j. 10 A 86/2020 - 39 a č. j. 10 A 86/2020 - 40 soud žalované a žalobci mimo jiné sdělil, že ze vzoru obálky použitého žalovanou k doručení napadeného rozhodnutí vyplývá, že poučení zanechané žalobci spolu s výzvou k vyzvednutí zásilky neobsahovalo informaci o právních důsledcích jejího nevyzvednutí, tedy o možnosti doručení fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu, které je obligatorní součástí výzvy podle § 23 odst. 5 správního řádu. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nemohlo být žalobci doručeno při doručování prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, neboť žalobce si jej osobně nepřevzal a k doručení napadeného rozhodnutí fikcí nemohlo dojít pro nesplnění zákonných podmínek. Lze tedy přisvědčit žalobci, že mu napadené rozhodnutí bylo doručeno až následně do datové schránky, jak tvrdí v podané žalobě, neboť z podkladů předložených účastníky nevyplývalo nic, co by toto žalobcovo tvrzení zpochybňovalo. Soud rovněž uvedenými přípisy účastníky vyzval, aby v případě, že by se chtěli k otázce doručení napadeného rozhodnutí žalobci dále vyjádřit, tak učinili ve lhůtě jednoho měsíce od doručení těchto přípisů.
12. Žalovaná se k této otázce vyjádřila v rámci svého podání ze dne 15. 10. 2020, č. j. VŠE/4788/ 9202/2020, jímž se vyjádřila k podané žalobě. V úvodu tohoto podání žalovaná uvedla, že nemá žádné námitky k tomu, jak soud vyhodnotil otázku doručení napadeného rozhodnutí žalobci.
13. Žalobce se k této otázce již nevyjádřil.

V. Vyjádření žalované

14. K samotné žalobě žalovaná ve svém vyjádření pouze stručně konstatovala, že musí vyjádřit svůj údiv nad procesním postupem žalobce. Poté, co Městský soud v Praze v předcházejícím řízení zrušil rozsudkem č. j. 11 A 154/2016 - 74, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 108/2018 - 36, předchozí rozhodnutí rektorky č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016, avšak nezrušil prvostupňové rozhodnutí, žalobcova poplatková povinnost *de facto* vzrostla oproti stavu před zahájením předcházejícího soudního řízení. Rektorka žalované mohla napadeným rozhodnutím žádost žalobce o přezkoumání prvostupňového rozhodnutí jako opožděnou odmítnout, avšak setrvala ve svém smířlivém přístupu vůči svému žalobci jakožto bývalému studentovi a napadeným rozhodnutím rozhodla opět tak, že větší část vyměřeného poplatku za studium žalobci fakticky prominula. Ačkoliv rektorka neakceptovala bezvýhradně žalobcovy námitky, zohlednila při svém rozhodování skutečnost, že dokončení žalobcova studia bylo provázáno určitými nejasnostmi, které mohly zapříčinit jeho prodloužení. Protože rektorka v napadeném rozhodnutí vycházela žalobci vstříc, nevypořádala výslovně veškeré jeho námitky ve věci, avšak z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že je vzala v potaz. Rektorka se rovněž v napadeném rozhodnutí formálně nevypořádala se skutečností, že žalobce žádost o přezkoumání prvního napadeného rozhodnutí podal opožděně. Pokud by se tyto skutečnosti měly stát důvodem pro zrušení napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

rozhodnutí soudem, bude rektorka při opětovném vyřizování opožděného odvolání žalobce postupovat striktně podle zákona.

15. Žalobce ani žalovaná se již ve věci dále nevyjádřili.

VI. Obsah správního spisu a skutečnosti známé soudu z jeho činnosti

16. Ze správního spisu městský soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci uvedené v bodech 17 až 19 a 23 níže.
17. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci stanoven poplatek za překročení standardní doby studia zvětšené o jeden rok ve výši 21 000 Kč, neboť ke dni 8. 2. 2016 žalobcovo studium na Fakultě podnikohospodářské, ve studijním programu N6208 Ekonomika a management trvalo celkem 1096 dnů, avšak standardní délka studijního programu činila 2 roky. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb do vlastních rukou dne 17. 3. 2016.
18. Dne 27. 6. 2016 podal žalobce u žalované žádost ze dne 25. 6. 2016, jejímž prostřednictvím žádal o přezkoumání prvostupňového rozhodnutí a prominutí stanoveného poplatku. Podanou žádost žalobce odůvodnil tím, že důvodem prodloužení doby jeho studia byla skutečnost, že mu několik semestrů k připuštění ke státní závěrečné zkoušce bránilo pouze nedostudování předmětu 1MU403 (Manažerské účetnictví). Žalobce v podané žádosti podrobně vylíčil, jaké okolnosti měly v jednotlivých semestrech (zimní semestr v akademických rocích 2012/2013 a 2013/2014, letní semestry v akademických rocích 2013/2014 a 2014/2015 a zimní semestr v akademickém roku 2015/2016) vliv na skutečnost, že se mu předmět nepodařilo úspěšně absolvovat a z jakých důvodů tyto okolnosti nemohl ovlivnit. Tyto okolnosti se týkaly způsobu, jakým bylo v žalobcově případě v jednotlivých semestrech hodnoceno splnění podmínek stanovených pro úspěšné ukončení tohoto předmětu žalobcem. V závěru podané žádosti žalobce uvedl, že „*na prodloužení termínu podání této žádosti jsem domluven s prorektorem pro pedagogiku VŠE doc. P. D. s tím, že žádost podám do doby, kdy se žádostmi o přezkoumání rozhodnutí o poplatcích bude zabývat - v posledním červnovém týdnu začínajícím 27. červnem.*“
19. Rozhodnutím rektorky č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 byl žalobci na základě jeho žádosti ze dne 25. 6. 2016 poplatek stanovený prvostupňovým rozhodnutím snížen na částku 6 300 Kč. Rektorka v rozhodnutí č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 konstatovala, že po přezkoumání způsobu hodnocení plnění podmínek nezbytných pro absolvování předmětu 1MU403 v jednotlivých semestrech neshledala v postupu členů příslušné katedry žádný rozpor s platným studijním a zkušebním řádem. Žalobcovy problémy pramenily spíše z určitých nejasností ve vzájemné komunikaci. Dále rektorka uvedla, že ačkoliv neshledala žádné důvody pro to, aby bylo možno konstatovat, že k překročení standardní doby studia zvětšené o 1 rok nedošlo vinou žalobce, rozhodla se vzít v úvahu problémy vzniklé v důsledku nejasné komunikace a nezapočítat období do dne, kdy žalobce složil státní zkoušku (8. 2. 2016 až 14. 6. 2016) v celkové délce 127 dnů do doby, za níž byl žalobci prvostupňovým rozhodnutím poplatek stanoven. Jelikož však nic nebránilo tomu, aby žalobce měl již před koncem tohoto období zbývajících část stanoveného poplatku připadající na období od 15. 6. 2016 v celkové délce 53 dnů, rektorka žalobci neprominula.
20. Z vlastní činnosti jsou soudu známy následující skutečnosti.
21. Proti rozhodnutí rektorky č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 a prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce u zdejšího soud žalobou podanou dne 24. 10. 2016, o níž Městský soud Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

v Praze rozhodl rozsudkem č. j. 11 A 154/2016 - 74 tak, že žalobu proti prvostupňovému rozhodnutí odmítl pro nepřípustnost (výrok I.) a rozhodnutí rektorky č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 zrušil a v tomto rozsahu věc vrátil žalované k dalšímu řízení (výrok II.). Zdejší soud dospěl v případě prvostupňového rozhodnutí k závěru, že netvoří s rozhodnutím rektorky č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 jeden celek. Jelikož prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17. 3. 2016 a žalobce podal žalobu až dne 24. 10. 2016, byla žaloba proti prvostupňovému rozhodnutí podána opožděně a žalobce navíc před jejím podáním nevyčerpal řádné opravné prostředky, které zákon o vysokých školách připouští. V případě rozhodnutí rektorky č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 dospěl zdejší soud k závěru, že tímto rozhodnutím rektorka věcně rozhodla o žalobcově žádosti ze dne 27. 6. 2016, aniž by pro takový postup byly splněny podmínky vyplývající z § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách ve znění účinném do 31. 8. 2016, neboť podmínkou věcného projednání žádosti je, že žádost o přezkoumání rozhodnutí o stanovení poplatku nebyla podána opožděně. Proto soud rozhodnutí rektorky č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 pro nezákonnost zrušil a uložil žalované, aby se v dalším řízení znovu zabývala žádostí žalobce o přezkoumání rozhodnutí o stanovení poplatku za delší dobu studia a zohlednila skutečnost, že žádost žalobce byla podána opožděně, své rozhodnutí odůvodnila a doplnila o poučení o opravných prostředcích.

22. Žalobce podal proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 A 154/2016 - 74 kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem č. j. 10 As 108/2018 - 36 tak, že výrokem I. tohoto rozsudku kasační stížnost proti výroku I. Městského soudu v Praze č. j. 11 A 154/2016 - 74 zamítl a výrokem II. tohoto rozsudku odmítl kasační stížnost proti výroku II. rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 A 154/2016 - 74. V případě prvostupňového rozhodnutí, jehož se týkal výrok I. rozsudku č. j. 10 As 108/2018 - 36, se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem zdejšího soudu, že prvostupňové rozhodnutí netvoří s rozhodnutím rektorky č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 jeden celek, a žalobce proto podal žalobu proti prvostupňovému rozhodnutí opožděně. V případě rozhodnutím rektorky č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016, jehož se týkal výrok I. rozsudku č. j. 10 As 108/2018 - 36, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žalobce byl v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí procesně úspěšný a kasační stížnost proto v tomto rozsahu shledal nepřípustnou.
23. Napadeným rozhodnutím rektorka opět poplatek stanovený žalobci prvostupňovým rozhodnutím snížila na částku 6 300 Kč. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 4. 11. 2019, žalobce si jej ani přes výzvu k vyzvednutí osobně nepřevzal. Následně bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno do datové schránky dne 22. 6. 2020. [Na doručence založené ve spise je uveden datum a čas dodání do datové schránky 11. 6. 2020 v 14:06:09 a datum a čas doručení 21. 6. 2020 v 14:06:09 (neděle). Žalobci tak bylo napadené rozhodnutí nepochybně doručeno fikcí podle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů a je tedy namíste pro stanovení data doručení postupovat shodně jako podle § 24 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2022, č. j. 4 Afs 264/2018 - 85, bod 86)].

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Žalobce v podané žalobě tvrdil, že při doručování napadeného rozhodnutí prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb toto rozhodnutí nepřevzal a napadené rozhodnutí mu Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

nemohlo být při tomto doručování doručeno fikcí, neboť byl sice vyzván provozovatelem poštovních služeb k vyzvednutí poštovní zásilky obsahující napadené rozhodnutí, avšak součástí této výzvy nebylo poučení o právních důsledcích spojených s nevyzvednutím zásilky. Žalovaná v podání č. j. VŠE/4788/ 9202/2020 vyjádřila souhlas se závěrem zdejšího soudu uvedeným v přípisě č. j. 10 A 86/2020 - 39, že poučení zanechané žalobci spolu s výzvou k vyzvednutí zásilky obsahující napadené rozhodnutí neobsahovalo informaci o právních důsledcích jejího nevyzvednutí, a napadené rozhodnutí tudíž nemohlo být žalobci doručeno při doručování prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, neboť žalobce si jej osobně nepřevzal. K doručení napadeného rozhodnutí fikcí nemohlo dojít pro nesplnění zákonných podmínek. Lze proto přisvědčit tvrzení žalobce, že mu napadené rozhodnutí bylo doručeno až následně do datové schránky. Soud proto považuje mezi žalobcem a žalovanou za nesporné, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 22. 6. 2020. Rovněž podle názoru soudu z podkladů předložených účastníky ani z obsahu správního spisu nevyplývá nic, co by datum doručení napadeného rozhodnutí zpochybňovalo. Jelikož žalobce podal žalobu proti napadenému rozhodnutí dne 4. 8. 2020, žaloba byla podána v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).

25. Městský soud tedy shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Napadené rozhodnutí městský soud přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O podané žalobě městský soud rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s. bez nařízení jednání.
26. Žaloba je důvodná.
27. Žalovaná vydala prvostupňové rozhodnutí, jímž stanovila žalobci podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách poplatek za překročení standardní doby studia zvětšené o jeden rok, dne 23. 2. 2016, tedy za účinnosti zákona o vysokých školách ve znění účinném do 31. 8. 2016.
28. V § 58 odst. 3 zákon o vysokých školách ve znění účinném do 31. 8. 2016 stanovil, že studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, přičemž období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství.
29. V § 68 odst. 1 větě první zákon o vysokých školách ve znění účinném do 31. 8. 2016 stanovil, že na rozhodování o právech a povinnostech studenta se nevztahují obecné předpisy o správním řízení.
30. V § 68 odst. 3 písm. f) první zákon o vysokých školách ve znění účinném do 31. 8. 2016 stanovil, že rozhodnutí ve věcech vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

3 a 4 musí být vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi doručeno do vlastních rukou.

31. S účinností od 1. 9. 2016 byl zákon o vysokých školách novelizován zákonem č. 137/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.
32. Podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách ve znění účinném od 1. 9. 2016 studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, nejde-li o předchozí studium, po jehož ukončení student řádně ukončil studijní program stejného typu. Období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech, nebo v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství.
33. Podle § 68 odst. 1 písm. f) zákona o vysokých školách ve znění účinném od 1. 9. 2016 vysoká škola rozhoduje o právech a povinnostech studenta ve věci vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 a 4.
34. Zákon o vysokých školách po novelizaci provedené zákonem č. 137/2016 Sb. již neobsahuje žádné ustanovení odpovídající § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách ve znění účinném do 31. 8. 2016, jež by vylučovalo subsidiární aplikaci správního řádu na rozhodování o právech a povinnostech studentů, tedy i na rozhodování o poplatcích za delší studium podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách.
35. Napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 30. 10. 2019 tedy nepochybně za účinnosti zákona o vysokých školách účinného od 1. 9. 2016. V zákoně č. 137/2016 Sb. nejsou obsažena žádná přechodná ustanovení, která by tuto situaci řešila. Soud se proto nejprve zabýval otázkou, jaké znění zákona o vysokých školách na projednávanou věc aplikovat.
36. V rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 1 As 344/2017 - 54, body 11 a 12 se vyjádřil Nejvyšší správní soud k otázkám posuzování časové účinnosti právních předpisů takto:

„Pokud jde o časovou účinnost právních předpisů, uplatní se základní pravidlo, že mají působit jen do budoucna a jejich zpětná závaznost (retroaktivita) je obecně vyloučena (srov. Tryzna, J. Limity retroaktivní aplikace právních předpisů, Jurisprudence 3/2017, str. 31). Ke znakům právního státu totiž neoddelitelně patří princip právní jistoty a ochrany důvěry občanů v právo [náleží Ústavního soudu ze dne 8. června 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94 (N 30/3 SbNU 227)]. Jestliže je budoucí (prospektivní) působení právních předpisů obecným principem, pak musí být samozřejmě jakýkoliv případ retroaktivity zakotven výslovně (expressis verbis) v zákoně, a zákon také musí vyřešit s tím spojené případy tak, aby nabytá práva byla řádně chráněna [náleží Ústavního soudu ze dne 10. prosince 1992, sp. zn. Pl. ÚS 78/92 (N 15/1 SbNU 77)]. Nauka nicméně rozlišuje mezi pravou retroaktivitou a retroaktivitou nepravou [náleží Ústavního soudu ze dne 4. února 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, N 13/7 SbNU 87, č. 63/1997 Sb.]]. Nepravá retroaktivita spočívá v tom, že právní vztahy hmotného i procesního práva, které vznikly za

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

platnosti práva starého, se ode dne účinnosti nového zákona řídí právem novým. Na rozdíl od pravé (tj. skutečné) retroaktivity, nepravá je v právním státě přípustná - avšak jen potud, pokud ostatní (intertemporální) ustanovení právního předpisu nestanoví se zřetelem na zvláštnosti některých právních vztahů něco jiného [nález Ústavního soudu ze dne 12. července 1994, sp. zn. Pl. ÚS 3/94 (N 38/1 SbNU 279, č. 164/1994 Sb.)].

V judikatuře správních soudů lze vysledovat zcela patrnou tendenci vykládat otázku retroaktivity právní úpravy striktněji v oblasti hmotného práva, a naopak volněji v oblasti práva procesního. V procesních otázkách se soudy obvykle přiklání k tomu, že chybí-li v zákoně potřebná přechodná ustanovení, uplatní se jako výchozí princip nepravá retroaktivita (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. července 2007, č. j. 1 Azs 55/2006 - 60, č. 1349/2007 Sb. NSS, ze dne 25. března 2009, č. j. 2 As 83/2008 - 124, ze dne 31. prosince 2009, č. j. Komp 6/2009 - 35, č. 2021/2010 Sb. NSS, či usnesení zvláštního senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů soudu ze dne 24. listopadu 2004, č. j. Konf 3/2003 - 18, č. 485/2005 Sb. NSS). Ačkoliv tento přístup se stal předmětem kritiky v odborné literatuře (srov. výše citovaný článek J. Tryzny), potvrzuje ho i Ústavní soud (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2989/16 ze dne 22. listopadu 2016). Pochopitelně při jakémkoliv výkladu procesních ustanovení je vždy potřeba dávat pozor, aby provedený výklad nebyl na újmu procesním právům, zejména aby nezkrátil účastníka na právu na přístup k soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. května 2003, č. j. 6 Ads 23/2003 - 12). Naopak v hmotném právu lze vysledovat tendenci ke striktnějšímu výkladu, kdy při nejasnosti či nedostatku výslovné právní úpravy vycházejí soudy z toho, že zákony mohou působit výhradně jen prospektivně a nepřípustná je tedy jakákoliv (i nepravá) retroaktivita (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. prosince 2006, č. j. 7 Afs 151/2006 - 67, č. 1524/2008 Sb. NSS, či ze dne 9. července 2009, č. j. 7 As 17/2009 - 61, č. 2408/2011 Sb. NSS).“

37. V projednávaném případě není pochyb o tom, že z porovnání znění § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách ve znění účinném do 31. 8. 2016 a ve znění účinném od 1. 9. 2016 plyne, že toto ustanovení ve vztahu k žalobci nedoznalo žádných změn. Žalobci na základě tohoto ustanovení stále vznikala povinnost hradit poplatek za překročení standardní doby studia zvětšené o jeden rok. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že se jedná o ustanovení hmotněprávní, zakládající poplatkovou povinnost studenta, jehož zpětná aplikace by byla v případě jeho změny, pokud by jejím důsledkem bylo zpřísnění podmínek pro studium oproti dosavadní právní úpravě, vyloučena (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 8/2007 - 89 a ze dne 5. 5. 2016, č. j. 4 As 34/2016 - 49, body 14 až 21). Jiné hmotněprávní ustanovení zákona o vysokých školách v žalobcově případě aplikováno nebylo. Hmotné právo by tak aplikaci zákona o vysokých školách ve znění účinném od 1. 9. 2016 v projednávaném případě nebránilo. Soud se tedy dále zabýval otázkou, zda by aplikace procesního práva v souladu se zněním zákona o vysokých školách ve znění účinném od 1. 9. 2016 nebyla na újmu žalobcových procesních práv.
38. Jak soud uvedl výše v bodě 34 tohoto rozsudku, zákon o vysokých školách ve znění účinném od 1. 9. 2016 již neobsahuje žádné ustanovení, které by vylučovalo subsidiární aplikaci správního řádu při rozhodování o poplatku za delší studium podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách. Tato skutečnost nemůže být podle názoru soudu žalobcovým procesním právům nikterak na újmu, neboť tím, že s účinností od 1. 9. 2016 je povinna žalovaná v řízení o uložení povinnosti hradit poplatek za delší studium aplikovat subsidiárně správní řád, jakožto základní procesní předpis, jímž jsou povinny se správní Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

orgány ve správním řízení řídit, jsou naopak žalobci garantována procesní práva ve větším rozsahu, než když byla aplikace tohoto procesního předpisu s výjimkou základních zásad správního řízení při rozhodování o jeho právech vyloučena, neboť zákon o vysokých školách ve znění účinném do 31. 8. 2016 žádnou komplexní úpravu procesních práv účastníka řízení neobsahoval. Soud proto na projednávanou věc ve vztahu ke všem úkonům, které byly v řízení učiněny od tohoto data, aplikoval znění zákona o vysokých školách ve znění účinném od 1. 9. 2016, což současně znamená, že na projednávanou věc v tomto rozsahu také subsidiárně aplikoval příslušná ustanovení správního řádu.

39. Soud pro úplnost dodává, že z výrokové části napadeného rozhodnutí vyplývá, že stejné znění zákona o vysokých školách aplikovala při svém rozhodování i rektorka. Z výrokové části napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že rektorka změnila prvostupňové rozhodnutí podle § 68 odst. 6 zákona o vysokých školách a podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Ustanovení § 68 odst. 6 zákona o vysokých školách, jenž stanoví, že rektor přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a vnitřními předpisy vysoké školy a fakulty bylo přitom do zákona o vysokých školách implementováno právě až s účinností od 1. 9. 2016 zákonem č. 137/2016 Sb. a aplikace § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle něhož platí, že dojde-li odvolací správní orgán k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit, je jasným dokladem o subsidiární aplikaci ustanovení správního řádu při rozhodování rektorky, jakožto nadřízeného správního orgánu ve správním řízení.
40. Subsidiární aplikace správního řádu na projednávanou věc mimo jiné znamená, že napadené rozhodnutí musí také splňovat požadavky na obsahové náležitosti rozhodnutí, které jsou stanoveny v § 68 správního řádu, tedy i požadavky vyplývající z § 68 odst. 2 věty první správního řádu, dle níž se ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 i z § 68 odst. 3 věty první správního řádu, dle níž se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
41. Právě absenci těchto náležitostí žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal, neboť v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě rozhodnutí rektora ze dne 11. 2. 2015, které tím, že je rozhodnutí rektora specifikováno pouze datem jeho sepsání, není jednoznačně vymezeno (tedy, že ve výrokové části napadeného rozhodnutí absentují náležitosti v podobě právních ustanovení, dle nichž bylo rozhodováno dle § 68 odst. 2 věty první správního řádu), a že se rektorka v napadeném rozhodnutí nevypořádala s důvody, které žalobce uvedl v bodech I až V žádosti o přezkoumání prvostupňového rozhodnutí ze dne 25. 6. 2016 (tedy, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí nebyly v rozporu s § 68 odst. 3 větou první správního řádu vypořádány žalobcovy námitky vůči prvostupňovému rozhodnutí). Podle žalobce oba uvedené nedostatky způsobují nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to první z nich pro nesrozumitelnost a druhý pro nedostatek důvodů.
42. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, kdy nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost má přednost před případnou Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

nepřezkoumatelností pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat jen u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84). Otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se musí soud v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zabývat i z úřední povinnosti, a pokud by dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí takovou vadou skutečně trpí, byl by povinen jej pro vady řízení zrušit.

43. Nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je takové rozhodnutí, ze kterého nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl, což může být založeno absencí výroku rozhodnutí, nedostatky jazykového vyjádření výroku nebo vnitřní rozporností. Dalším případem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti rozhodnutí může být výrok správního orgánu, který nemá oporu v zákoně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000 - 29). Nesrozumitelnost rozhodnutí lze dále spatřovat v případě nesrozumitelnosti odůvodnění rozhodnutí, pokud odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, jež správní orgán vedly k vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24), či v případě rozporu výroku s odůvodněním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 - 78).
44. Soud napadené rozhodnutí nesrozumitelným z důvodu namítaného žalobcem ani z jiného důvodu neshledal. Napadené rozhodnutí obsahuje výrok, z něhož vyplývá, že rektorka napadeným rozhodnutím snížila žalobci poplatek za překročení standardní doby studia zvětšené o jeden rok stanovený žalobci prvostupňovým rozhodnutím z částky 21 000 Kč na částku 6 300 Kč. Napadené rozhodnutí tedy obsahuje výrok, tento obsah tohoto výroku je zcela jasný, natrpí žádnými nedostatky jazykového vyjádření ani není vnitřně rozporný. Výrok rektorky má také oporu v zákoně, neboť rektorka byla dle § 68 odst. 6 zákona o vysokých školách ve znění účinném od 1. 9. 2016 oprávněna přezkoumat soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a vnitřními předpisy vysoké školy a fakulty podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu jej byla oprávněna i změnit. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak ostatně vyplývá z bodů 2 a 3 odůvodnění tohoto rozsudku, kde jej soud rekapituloval, je srozumitelné a je z něj zřejmé, jaké skutkové a právní důvody rektorku k vydání napadeného rozhodnutí vedly. Výrok napadeného rozhodnutí rovněž není v rozporu s jeho odůvodněním. Z výroku i odůvodnění napadeného rozhodnutí tak jednoznačně vyplývá, že rektorka rozhodla o snížení poplatku vyměřeného žalobci za delší studium na částku 6 300 Kč.
45. Co se týče žalobcem uplatněné námitky, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné, neboť bylo vydáno na základě rozhodnutí rektora ze dne 11. 2. 2015, které tak není jednoznačně vymezeno, a přezkum napadeného rozhodnutí proto nelze provést, žalobce nijak blíže nespecifikoval, v čem by měla nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu spočívat. Soud se proto touto žalobcovou námitkou mohl rovněž zabývat pouze v obecné rovině, neboť platí, že míra obecnosti žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) určuje míru obecnosti, v jaké je soud povinen a rovněž oprávněn jednotlivé žalobní body vypořádat (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, body 31 a 32). Je to tedy obsah a kvalita žaloby, co v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54), neboť není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

dotvářely (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42).

46. Žalobce ve své námitce neuvedl, proč by podle jeho názoru skutečnost, že napadené rozhodnutí vydáno na základě rozhodnutí rektora ze dne 11. 2. 2015, měla bránit přezkoumání napadeného rozhodnutí soudem. Soud tedy může pouze obecně konstatovat, že napadené rozhodnutí žádný odkaz na rozhodnutí rektora ze dne 11. 2. 2015 ve výrokové části ani v odůvodnění neobsahuje. Skutečnost, že nějaké blíže žalobcem nespecifikované rozhodnutí rektora bylo vydáno dne 11. 2. 2015, tak nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí sama o sobě z logiky věci způsobovat nemůže. Bez toho, aniž by žalobce svou žalobní námitku konkretizoval, přitom soud nemohl posoudit, zda absence odkazu na toto rozhodnutí ve výroku nebo odůvodnění by mohla být důvodem zakládajícím některou z vad napadeného rozhodnutí, které by mohly být důvodem pro jeho zrušení soudem.
47. Tato žalobní námitka není důvodná.
48. Pro nedostatek důvodů je nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, proč správní orgán nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 - 65, a ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). Požadavek přezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí však neznamená, že je správní orgán povinen jednotlivě reagovat na každé dílčí tvrzení účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64).
49. Žalobce prostřednictvím žádosti ze dne 25. 6. 2016 žádal o prominutí poplatku za delší studium ve výši 21 000 Kč, který mu byl stanoven prvostupňovým rozhodnutím. Žádost žalobce odůvodnil tím, že důvodem prodloužení doby jeho studia byla skutečnost, že mu několik semestrů k připuštění ke státní závěrečné zkoušce bránilo pouze nedostudování předmětu 1MU403 (Manažerské účetnictví), přičemž v úspěšném absolvování mu bránily okolnosti, které nemohl podle svého názoru ovlivnit. Žalobce v žádosti uplatnil k jednotlivým neúspěšným pokusům tuto argumentaci:

„Zimní semestr akademického roku 2012/2013

V zimním semestru 2012/2013 jsem získal z kurzu 1MU403 53 bodů a byl jsem zkoušejícím (prof. B. K.) ohodnocen stupněm 4 z důvodu nesplnění minimálního počtu bodů ze závěrečného hodnotícího kritéria. Nebylo mi tedy umožněno vykonat opravný pokus. Přitom například na kurzu 2MO401 garantovaném rektorkou VŠE prof. Ing. H. M., CSc. se za situace, kdy student nesplnil minimální bodovou hranici ze závěrečného hodnotícího kritéria, studentům umožňovalo vykonat opravný pokus - tato informace mi byla sdělena garantkou předmětu dne 21. května 2013 emailem.

Na základě mé žádosti opřené o zákon č. 106/1999 Sb. mi bylo oznámeno, že jsem získal z 1MU403 53 bodů, tedy že mé hodnocení odpovídá dle studijního řádu stupni 4+: nevhověl(a) s možností opakování (4+); pokud je výsledek zkoušky měřen body, přísluší tento stupeň výsledku alespoň 50 %, avšak méně než 60 % maxima bodů. Kromě toho může vyučující udělit 4+ i při

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

bodovém zisku pod 50 %, což se však ani v následujících semestrech, kdy jsem byl v tomto pásmu hodnocen, nestalo. Prof. B. K. zadal do ISISu pouhých 41 bodů. Poté počet bodů odpovídá hodnocení. Skutečný počet bodů, které jsem získal, byl však jiný, a odpovídal hodnocení 4+. Do systému mělo být zadáno 53 bodů a tedy 4+.

Oproti studentům kurzu 2MO401, kteří by byli za identické situace hodnoceni stupněm 4+, jsem byl znevýhodněn tím, že jsem neměl možnost vykonat opravný pokus. Nebyl mi v souladu se studijním řádem udělen hodnotící stupeň 4+.

Zimní semestr akademického roku 2013/2014

Odpověď na moji žádost o uznání bodů z testu a aktivity do současného semestru mi dorazila poštou v antidatovaném dopise - nejpravděpodobněji z důvodu, aby nebylo zřejmé, že mi dopis byl zaslán těsně před testem, na který již nebylo reálné se z časových důvodů připravit. Prof. B. K. v ní nepravdivě uvádí, že mi na kurzu 1MU403 neslabil uznání bodů z aktivity a testu. 26. února 2014 rozhodl děkan FFÚ doc. P. D. na schůzi se mnou a prof. B. K., že mi bude předmět 1MU403 přes opačný postoj prof. B. K. omluven. Poté mi oznámil, že příští semestr proběhne vše korektně a vyzval prof. K., aby mi na potvrzení tohoto podal ruku, což se stalo.

Letní semestr akademického roku 2013/2014

Prof. B. K. mi emailem ze dne 18. června 2014 oznámil, že výsledná známka bude zanesena do ISISu po skončení zkouškového období, a to z důvodu, že nabízí posluchačům v průběhu celého zkouškového období možnost ‚reklamovat‘ počet bodů získaných z písemného testu. Poté, co jsem o tuto možnost v odpovědi projevil zájem, tedy po opravě testu prof. B. K. a po zanesení počtu bodů do ISISu prof. B. K. mi prof. B. K. oznámil, že nebyla nalezena část písemných materiálů týkajících se mého testu. Výslednou známku ‚nevyhověl‘ zadal do systému před koncem zkouškového období.

Poté mi prof. B. K. napsal, že moje tvrzení, že část písemných materiálů byla ztracena, by rozhodně bylo vhodné prokázat. Moji žádosti o zpětvzetí zanesení výsledné známky z důvodu, že konec výukového období ještě nenastal, mi prof. B. K. nevyhověl. Rozhodl jsem se prof. B. K. o zpětvzetí zanesení výsledné známky požádat znovu. V textu žádosti jsem použil v souvislosti se zpětvzetím zanesení výsledné známky výraz ‚okamžité zpětvzetí‘. Kvůli tomuto výrazu mi však bylo odpovědí: ‚Pokud chcete, abych si s Vámi dále dopisoval, očekávám nejprve Vaši omluvu.‘ Vnímám to jako vynucení bezdůvodné omluvy jako podmínky k další komunikaci se mnou. Znamku prof. B. K. zpět skutečně nevzal. Písemná kopie testu, o kterou jsem na základě zákona č. 106/1999 Sb. následně požádal, mi nebyla poskytnuta. Stejně jako mi prof. K. neposkytl v přímé podobě akreditaci kurzu 1MU403, když ho tím pověřil rektorát VŠE na základě mé žádosti na základě téhož zákona.

Byla ‚ztracena‘ část testových materiálů, které jsem odevzdal.

Letní semestr akademického roku 2014/2015

V dopise datovaném k 28. dubnu 2015 mi prof. B. K. v odpovědi na moji žádost o uznání bodů získaných za kritérium aktivita na cvičení z předmětu 1MU403 podanou na podatelně VŠE oznamuje, že pravidla pro skládání zkoušek na Fakultě financí a účetnictví VŠE v Praze toto uznání neumožňují. Ve skutečnosti však uznávání bodů fakultní předpisy neupravují.

Neuznání bodů je pravděpodobně reakcí na rozhodnutí děkana FFÚ neprodloužit prof. B. K. vedení katedry manažerského účetnictví, kterou zakládal.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

O uznání bodů jsem žádal na základě oznámení prof. J. F., že jakmile jednou student splní minimální počet bodů z kritéria aktivita na cvičení, jsou mu tyto body uznány a v budoucnu se již dostaví pouze na písemný test a ústní zkoušku. Toto oznámení činila prof. J. F. ve všech předchozích semestrech, ve kterých jsem kurz 1MU403 studoval, a to vždy na prvním cvičení před všemi studenty, kteří dorazili.

Pro doplnění uvádím, že v dopise ze dne 10. prosince 2013 prof. B. K. uznávání bodů za aktivitu naopak označil za postup, který katedra u kurzu 1MU403 uplatňuje za celé dlouhé období, kdy předmět 1MU403 prof. B. K. garantuje s tím, že tento postup je veden dlouhodobou snahou vyjít vstříc studentům, kteří již absolvovali cvičení kurzu 1MU403 a získali v nich více než 20 bodů.

K testu jsem skutečně nebyl připuštěn. Požádal jsem tedy alespoň vedoucího katedry doc. J. W. o omluvení předmětu:

[...]

V odpovědi jsem se dozvěděl: „Protože v tomto semestru nejsem vyučujícím ani zkoušejícím na kurzu 1MU403, není v mé kompetenci Vaši žádost posuzovat.“ Ve skutečnosti však doc. W. zkoušejícím kurzu 1MU403 v letním semestru akademického roku 2014/2015 byl, což potvrzuje i akreditace. Nehledě na tuto skutečnost, vedoucí katedry může omlouvat bez ohledu to, zda daný předmět garantuje či nikoliv.

Nebylo postupováno dle oznámení prof. F. Má žádost o omluvení předmětu doc. J. W. nebyla dle mě vyřízena standardním způsobem.

Zimní semestr akademického roku 2015/2016

Prof. F. mi na konzultaci dne 9. prosince 2015 oznámila, že nemusím splnit minimální počet bodů z písemného testu (jehož úspěšnost se dle informací na letošním úvodním cvičení pohybuje okolo 97 %). Následující den po písemném testu (po skončení posledního cvičení) mi však paní prof. F. sdělila, že neví, jak mi test dopadl, ale že se na mě minimum z testu vztahovat bude. Ke konci rozhovoru mi paní prof. F. oznámila, že je to rozhodnutí vedení katedry a rozhovor ukončila se slovy „Já ale proti rozhodnutí vedení katedry nepůjdu.“ Požádal jsem prorektora pro pedagogiku VŠE doc. P. D. o šetření. V emailu ze dne 25. ledna mi bylo doc. P. D. oznámeno, co doc. P. D. sdělila prof. J. F. na dotaz, zda mi oznámila, že z testu nemusím splnit minimální počet bodů: „Říkala Vám, že si tím není jista, že to musí ověřit, tedy jste na to nemohl spoléhat!“ Skutečnost je však taková, že mi oznámeno, a to naprosto jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností, že minimum z testu plnit nemusím.

Nebylo postupováno dle oznámení prof. J. F. Prof. J. F. na dotaz prorektora pro pedagogiku VŠE doc. P. D., zda mi oznámila, že nemusím splnit minimum z písemného testu, neodpověděla pravdivě, a to za situace, kdy věděla, že 1MU403 poslední předmět, který mi zbýval odstudovat, kdy věděla, že již nemám dostatek kreditů pro další opakování a kdy věděla, proč jsem předmět 1MU403 studoval v té době popáté.“

50. Rektorka, jak ostatně potvrdila ve svém vyjádření k podané žalobě i žalovaná, se žádným z výše uvedených tvrzení žalobce v napadeném rozhodnutí výslovně nezabývala. Za vypořádání žalobcových námitek rozhodně nelze považovat stručný odkaz na zrušené rozhodnutí č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016, který rektorka v napadeném rozhodnutí učinila. Ve zrušeném rozhodnutí č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 se sice k žalobcovým námitkám ve vztahu ke všem jednotlivým semestrům, k nimž žalobce uváděl důvody, proč ne mu nepodařilo předmět 1MU403 (Manažerské účetnictví) ukončit, rektorka stručně Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vyjádřila. Rozhodnutí č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 však bylo rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 11 A 154/2016 - 74 zrušeno. Rozhodnutí č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 tak přestalo právní mocí rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 A 154/2016 - 74 existovat, nevyvolává od tohoto okamžiku žádné právní následky a neřídí se jím žádné právní vztahy. V žádném případě se tedy odkazem obsaženým v napadeném rozhodnutí nestalo rozhodnutí č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 ani v něm obsažená argumentace týkající se vypořádání žalobcových námitek součástí napadeného rozhodnutí (srov. analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, č. j. 7 Aps 1/2005 - 136). Za takového procesního stavu tudíž nebylo možné ani hypoteticky, aby rektorka vypořádala žalobcovy námitky tím způsobem, že by se ztotožnila s argumentací obsaženou v rozhodnutí č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 tím, že by na toto rozhodnutí pouze odkázala, neboť by odkazovala na neexistující právní akt.

51. Podle názoru soudu se rektorka v napadeném rozhodnutí argumentací žalobce citovanou v bodě 49 tohoto rozsudku nezabývala ani implicitně. Rektorka v napadeném rozhodnutí pouze uvedla, že má za to, že poplatek za delší dobu studia byl žalobci stanoven zákonně, avšak zároveň považuje za správné zohlednit některé výjimečné okolnosti průběhu žalobcova studia (nejasná komunikace mezi žalobcem a fakultou) a poplatek stanovený prvostupňovým rozhodnutím snížit. Rektorka tak žalobcově žádosti o prominutí vyměřeného poplatku vyhověla pouze částečně. Z napadeného rozhodnutí však není zřejmé, proč se rozhodla žalobcově žádosti o prominutí poplatku nevyhovět zcela, tedy proč považovala argumentaci žalobce, kterou uplatnil ve své žádosti o přezkoumání prvostupňového rozhodnutí, již se zcela nepochybně domáhal prominutí celého vyměřeného poplatku za delší studium za mylnou, lichou nebo vyvrácenou. Za takové odůvodnění totiž rozhodně nelze považovat strohé konstatování, že rektorka má za to, že poplatek byl žalobci vyměřen zákonně, aniž by tento závěr byl náležitě odůvodněn ve vztahu k jednotlivým žalobcovým argumentům, které uplatnil k hodnocení podmínek stanovených pro úspěšné ukončení předmětu 1MU403 (Manažerské účetnictví) v jednotlivých semestrech (zimní semestr v akademických rocích 2012/2013 a 2013/2014, letní semestry v akademických rocích 2013/2014 a 2014/2015).
52. Žalobce v podané žádosti vylicil zcela konkrétně, jaké okolnosti, které byly podle jeho názoru na jeho vůli nezávislé, mu měly ve všech jednotlivých v jednotlivých semestrech (zimní semestr v akademických rocích 2012/2013 a 2013/2014, letní semestry v akademických rocích 2013/2014 a 2014/2015 a zimní semestr v akademickém roku 2015/2016) zabránit ve splnění podmínek stanovených pro úspěšné ukončení předmětu 1MU403 (Manažerské účetnictví), přičemž jeho námitky směřovaly proti způsobu hodnocení 1MU403 (Manažerské účetnictví). Žalobce tedy ve své podstatě namítal, že předmět musel několikrát opakovat pouze z důvodů, které měly svůj původ v pochybeních na straně akademických pracovníků žalované. Aniž by soud jakkoliv předjímal, zda se jednalo o argumentaci opodstatněnou, na jejímž základě by bylo možno žalobcově žádosti o prominutí vyměřeného poplatku zcela vyhovět, nic to nemění na tom, že takové námitky je nutno podle názoru soudu považovat za námitky podstatné, neboť pokud by k prodloužení žalobcova studia skutečně došlo výhradně v důsledku opakovaných pochybení akademických pracovníků žalované, byl by to nepochybně důvod pro to, aby byl žalobci poplatek za delší studium prominut. Jestliže se tedy rozhodla rektorka žalobcově žádosti napadeným rozhodnutím nevyhovět v plném rozsahu, měla se žalobcovými námitkami zabývat a vyložit, proč tyto námitky nejsou dostatečným důvodem pro to, aby mohl být žalobci poplatek za delší studium zcela prominut. Rektorka Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

tedy měla postupovat shodně, jak to učinila v rozhodnutí č. j. P(Ž)3824/SP-KV/F3/2016 a k žalobcovým námitkám se ve vztahu ke všem semestrům, k nimž žalobce uváděl důvody, proč ne mu nepodařilo předmět 1MU403 (Manažerské účetnictví) ukončit, vyjádřit. Jelikož tak rektorka neučinila, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

53. Tato žalobní námitka je tedy důvodná.
54. Žalobce v podané žalobě také obecně namítl, že nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je i prvostupňové rozhodnutí.
55. Soud úvodem k této námitce konstatuje, že žalované Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 11 A 154/2016 - 74 mimo jiné uložil, aby se zabývala otázkou, zda žalobce žádost o přezkoumání prvostupňového rozhodnutí ze dne 25. 6. 2016 podal včas. Ačkoliv z napadeného rozhodnutí explicitně nevyplývá, k jakému závěru při hodnocení této otázky rektorka dospěla, což připustila ve vyjádření k žalobě také žalovaná, podle názoru soudu musela zcela nepochybně při posuzování včasnosti žalobcovy žádosti ze dne 25. 6. 2016 dospět k závěru, že žalobce tuto žádost podal včas, resp., že byly dány důvody pro prominutí lhůty pro podání žádosti. Z výroku napadeného rozhodnutí totiž jednoznačně vyplývá, že napadeným rozhodnutím rektorka postupem podle § 68 odst. 6 zákona o vysokých školách ve znění účinném od 1. 9. 2016 ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnila prvostupňové rozhodnutí. Změnit v odvolacím řízení lze přitom nepochybně pouze takové rozhodnutí vydané v řízení na prvním stupni, u kterého dosud neuplynula lhůta pro podání opravného prostředku, a proti němuž byl tudíž opravný prostředek podán včas. Pokud by tedy rektorka dospěla k závěru, že žalobce podal žádost ze dne 25. 6. 2016 po lhůtě stanovené zákonem o vysokých školách pro její podání, zcela jistě by ji podle § 92 odst. 1 správního řádu pro opožděnost zamítla, což neučinila. Tím, že rektorka výrokem napadeného rozhodnutí prvostupňové rozhodnutí změnila, je také nepochybné, že napadené rozhodnutí má ambici měnit prvostupňové rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 108/2018 - 36, bod 12) a tvoří tak s napadeným rozhodnutím jeden celek. Soudu tak nic nebrání na rozdíl od situace, kterou se zabýval v rozsudku č. j. 11 A 154/2016 - 74, aby v potřebném rozsahu přezkoumal také prvostupňové rozhodnutí.
56. V této souvislosti soud podotýká, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 23. 2. 2016, tedy za účinnosti zákona o vysokých školách ve znění účinném do 31. 8. 2016. Není tudíž dán důvod pro to, aby se na prvostupňové rozhodnutí aplikoval subsidiárně správní řád ve stejném rozsahu, jako na napadené rozhodnutí. Na druhou stranu však již zákon o vysokých školách ve znění účinném do 31. 8. 2016 v § 68 odst. 3 stanovil, že rozhodnutí ve věcech vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 musí obsahovat odůvodnění a judikatura správních soudů dovodila, že z rozhodnutí o vyměření poplatku musí být možné ověřit, k jakým právně relevantním skutkovým zjištěním vysoká škola dospěla, z jakých vycházela podkladů, jaké použila právní normy, jakým způsobem subsumovala zjištěný skutkový stav pod příslušný předpis (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 As 23/2013 - 63).
57. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná při zjištění celkové doby žalobcova studia vycházela z údajů o žalobcově studiu evidovaných v informačním systému Sdružené informace matrik studentů MŠMT, přičemž zjistila, že ke dni 8. 2. 2016 žalobcovo studium na Fakultě podnikohospodářské, ve studijním programu N6208 Ekonomika a management trvalo celkem 1096 dnů, avšak standardní délka studijního

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

programu činila 2 roky. Na základě těchto zjištění pak za použití § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách ve znění účinném do 31. 8. 2016 a čl. 24 v té době účinného statutu žalované stanovila žalovaná výrokem prvostupňového rozhodnutí poplatků za překročení standardní doby studia zvětšené o jeden rok ve výši 21 000 Kč, a to za dalších započatých 6 měsíců studia počínaje dnem 8. 2. 2016. Požadavkům vyplývajícím z judikatury Nejvyššího správního soudu zmíněným v předchozím bodě tohoto rozsudku tak podle názoru zdejšího soud prvostupňové rozhodnutí dostojí a nelze jej tudíž považovat za nepřezkoumatelné.

58. Tato žalobní námitka rovněž není důvodná.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

59. Rektorka žalované se v žalobou napadeném rozhodnutí opomněla zabývat námitkami žalobce, které uplatnil v žádosti o přezkoumání prvostupňového rozhodnutí, jímž byl žalobci vyměřen poplatek za delší studium, o níž napadeným rozhodnutím rozhodovala. Jednalo se přitom o námitky podstatné. Žalobce v podané žádosti vylicil zcela konkrétně, jaké okolnosti, které byly podle jeho názoru na jeho vůli nezávislé, mu měly v jednotlivých semestrech zabránit ve splnění podmínek stanovených pro úspěšné ukončení předmětu 1MU403 (Manažerské účetnictví). Právě neúspěšné opakované pokusy o absolvování tohoto předmětu přitom byly hlavním důvodem, proč byl žalobci poplatek za delší studium žalobci prvostupňovým rozhodnutím stanoven. Žalobcovy námitky směřovaly proti způsobu hodnocení splnění podmínek pro ukončení předmětu 1MU403 (Manažerské účetnictví) ze strany žalobce akademickými pracovníky žalované. Žalobce tedy ve své podstatě namítal, že předmět musel několikrát opakovat pouze z důvodů, které měly svůj původ v pochybeních na straně těchto akademických pracovníků. Takové námitky je nutno podle názoru soudu považovat za námitky podstatné, neboť pokud by k prodloužení žalobcova studia skutečně došlo výhradně v důsledku opakovaných pochybení akademických pracovníků žalované, byl by to nepochybně důvod pro to, aby byl žalobci poplatek za delší studium prominut. Jestliže se tedy rozhodla rektorka žalobcově žádosti napadeným rozhodnutím nevyhovět v plném rozsahu, měla se žalobcovými námitkami zabývat a vyložit, proč tyto námitky nejsou dostatečným důvodem pro to, aby mohl být žalobci poplatek za delší studium zcela prominut. Jelikož tak rektorka neučinila, soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
60. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který byl v řízení úspěšný. Tím je v nyní projednávané věci žalobce, jehož náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. října 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.